

عنوان مقاله:

زبان‌شناسی و نقد ادبی نو

محل انتشار:

نخستین همایش ملی ادبیات فارسی و پژوهش‌های میان رشته ای (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسنده:

جلیل الله فاروقی هندوالان - استادیار گروه زبان انگلیسی و زبان‌شناسی دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

نقد ادبی نو- که نقدهای صورت گرا و ساختارگرا از برجسته ترین نمونه های آن هستند پس از آن مطرح شد که جریان علمگرایی به دنبال رنسانس در اروپا بالیدن گرفت. روند گرایش به انجام تحقیقات علمی که در قرن نوزدهم میلادی به اوج خود رسیده بود سبب شد زبان‌شناسی نیز با انتشار نظریات سوسور به جرگه ی رشته های علمی بپیوندد. پس از آن ایده های زبان‌شناسی در مقام علم به دنیای ادبیات و نقد ادبی به مثابه هنر بسط داده شد و در نتیجه شالوده نقد ادبی نو بنیان گذارده شد. تا پیش از ظهور صورت گرایی، نقد ادبی، به صورت سنتی انجام می گرفت. در این نوع نقد ملاک نقد اثر، عناصری بود و رای خود اثر مانند شرح حال نویسنده، ویژگی های زمانی و.... و خود اثر به کناری نهاده می شد و منتقد از آن برای نقد خود بهره نمی گرفت. اما صورت گرایان با توجه به دیدگاه علمی خود، نقد بر پایه ی صورت اثر را ملاک کار قرار دادند و به نوعی همان ایده‌های را مطرح نمودند که در دیدگاه های پست مدرن در زمینه مرگ مؤلف مطرح می شود.

کلمات کلیدی:

زبان‌شناسی، نقد ادبی نو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/168294>

